

στώσης αὐτὴν κατὰ δέκα καὶ δεκαπέντε ἔτη νεωτέραν. Ἀποδίδει ὁμως ὅλην τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν συμπαθῆ ἔκφρασιν τῆς μορφῆς τῆς.

Ἦξεύρω ὅτι, ἂν ποτε συναντήσῃ αὐτὰς ἐδῶ τὰς σελίδας—μολονότι κανεὶς ἐκ τῶν θαυμαστῶν τῆς δὲν θὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ νὰ τῆς τὰς προδώσῃ—θὰ ἐκπλαγῆ, θὰ λυπηθῆ κατάκαρδα, καὶ θὰ αισθανθῆ χόλον καὶ πικρίαν καὶ ὀργὴν—τὴν πρώτην ἴσως ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς—διὰ τὴν βέβηλον ἀδιακρίσιαν μου.

Ἄλλ' ἤξεύρω προσέτι ὅτι μοὶ ἐπεβάλλετο τὸ χρονολογραφικὸν καθήκον νὰ κηρύξω δημοσίᾳ ὅτι ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀθηναϊκὴ τοῦλάχιστον φιλανθρωπία, σπανίως ἢ οὐδέποτε εὔρε τόσον ἀγνήν καὶ ὑψηλὴν ἱεροφάντιδα καὶ ἀντιπρόσωπον, ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μετριόφρονος αὐτῆς γυναικός, περὶ τῆς ὁποίας, ἐὰν ὑπάρχῃ ὄντως δύναμις τῆς ἐφορεύουσα ἐξ οὐρανῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων, ἡμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις ἀδιστακτικῶς ὅτι εἶνε ἡ ζῶσα ἐνσάρκωσις καὶ ἡ ἰδανικωτέρα αἰσθητοποιήσις τῆς Θεῆας Προνοίας!

Ἀθῆναι, Ὀκτώβριος τοῦ 1906.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Η ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ

Ψῆλα στῆ λεύκα ἐκλάρωσες, ἀγοάμπελη ἀνθισμένη,
καὶ πίνεις τῆς αὐγῆς τὸ φῶς, τρελλὴ κ' εὐτυχιομένη,
κ' αἱ πλόκαμοί σου γέροντε στῆ γῆ χαριτωμένα
σὰν κάποια μυρωμένα
παρθενικά μαλλιά.

Στῆ βίλλα ἐδῶ ποῦ ὀήμαξε ἐσὸν μονάχα μέγεις
σημάδι κάποιας ἐποχῆς παλιᾶς κ' εὐτυχιομένης,
ποῦ ἄκουγες λόγια ἐρωτικά στὸν ἴσκιό σου ἀπὸ κάτου
καὶ τώρα τοῦ θανάτου
τὰ πῆρε ἡ σιγαλιά. . .

Ἀγοάμπελη, ποῦ ἐδέθηγες στῆ λεύκα καὶ ψηλώνεις,
νὰ ζῆς καὶ νὰ μυρώνης στὴν αὔρα τῆς αὐγῆς
καὶ νᾶῖσαι πάντα ἐδῶ ἡ ψυχὴ τῆς ὁμορφῆς ποῦ ἐχάθη
ποῦ σὰν ἀνθὸς μαράθη
καὶ πάει βαθειὰ στῆ γῆς. . .

ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ